

*Γκλέντοουερ: Μπορώ να καλέσω πνεύματα
από τα απέραντα βάθη.*

*Χότσπερ: Μα κι εγώ μπορώ, και ο καθένας·
θα έρθουν όμως αν τα καλέσεις;*

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ, *Ερρίκος Δ΄*,
Μέρος Πρώτο (Πράξη ΙΙΙ, Σκηνή Ι)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το Πτώμα Κάτω από το Δάπεδο

ΞΑΦΝΙΚΑ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ είχε πλημμυρίσει με θόρυβο. Το τηλέφωνο χτυπούσε, σταματούσε και μετά πάλι χτυπούσε. Το κινητό του δονούνταν επάνω στο τραπέζι. Το κουδούνι της πόρτας ήχησε μία φορά, έπειτα άλλη μία, ενώ συγχρόνως ακουγόταν κι ένας γδούπος επάνω στην ίδια την πόρτα. Ο αστυνόμος επιθεωρητής Κάρλσον σηκώθηκε με κόπο από την πολυθρόνα του στηριζόμενος στις πατερίτσες του, προχώρησε προς την πόρτα και την άνοιξε.

Μια πολύ κοντή, πολύ αδύνατη γυναίκα τον κοιτούσε βλοσυρά. Τα καστανοκόκκινα μαλλιά της ήταν κομμένα σχεδόν σύρριζα πίσω, αλλά είχε μια τεράστια φράντζα που έπεφτε επάνω στο ένα μάτι της. Είχε ένα στενό, ωχρο πρόσωπο, ελαφρώς ασύμμετρο, με άχρωμα φρύδια και μάτια καφετιά στο χρώμα της κανέλας. Ήταν ντυμένη με ένα μαύρο αδιάβροχο, φαρδύ γκριζο πουλόβερ, σκουρόχρωμο παντελόνι και πορτοκαλιά αθλητικά υποδήματα. Πίσω της έπεφτε η βροχή. Το πρόσωπό της ήταν μουσκεμένο. Τα κλαριά ενός πλατάνου έτριζαν από πάνω της.

«Είμαι η αστυνόμος επιθεωρήτρια Πέτρα Μπουργκ».

Η πρώτη σκέψη του Κάρλσον ήταν πως έδειχνε πολύ νέα. Αλλά μετά πρόσεξε τις λεπτές γραμμές γύρω από τα μάτια

της. Και στην αριστερή πλευρά του κεφαλιού της είχε μια ουλή που κατέβαινε από το αφτί ως τον λαιμό της.

«Σας έχω ακουστά».

Η Μπουργκ δεν έδειξε ούτε να εκπλήσσεται ούτε να κολακεύεται από αυτό.

«Πρέπει να με ακολουθήσετε σε μια σκηνή εγκλήματος».

Ο Κάρλσον έδειξε με ένα νεύμα προς τις πατερίτσες του. «Βρίσκομαι σε αναρρωτική άδεια».

«Διαταγή του διοικητή».

«Σας έστειλε ο Κρόουφορντ;»

«Μου είπε να σας πάω στο Σάφρον Μιους».

«Σάφρον Μιους;»

Ξαφνικά ένιωσε σαν να του είχαν ρίξει γροθιά στο στομάχι. Άπλωσε προς τα έξω το χέρι του σαν να ήθελε να σταθεροποιήσει τον εαυτό του. «Τι συνέβη;»

«Θα πάμε εκεί τώρα αμέσως. Είμαι με αυτοκίνητο».

Η Μπουργκ στράφηκε να φύγει, αλλά ο Κάρλσον πρόλαβε και την άρπαξε από το μανίκι.

«Είναι νεκρή;»

Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Πρόκειται για κάποιον άντρα».

Κάποιον άντρα, σκέφτηκε ο Κάρλσον. Αλλά ποιος να ήταν; Αισθάνθηκε σαν να παρατηρούσε τον ίδιο τον εαυτό του από απόσταση. Άκουσε τη φωνή του να λέει στην Μπουργκ πως θα ερχόταν αμέσως και ένιωσε τον εαυτό του να στρέφεται στο κατώφλι για να πάρει το πανωφόρι του, να βεβαιώνεται πως η αστυνομική ταυτότητά του ήταν στην τσέπη, να γλιστρά τα δεκανίκια κάτω από τις μασχάλες του και να τραβά πίσω του την πόρτα μυρίζοντας την ίδια στιγμή τις πατάτες που ρόδιζαν στον φούρνο.

Θα καίγονταν και δεν θα απέμενε τίποτε από αυτές. Ας καίγονταν.

Γλίστρησε στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου τραβώντας κοντά του τα δεκανίκια και μόλις τότε πρόσεξε ότι βρισκόταν και κάποιος άλλος εκεί.

«Ζητώ συγγνώμη».

Στα σκοτεινά, χρειάστηκε λίγα δευτερόλεπτα για να αναγνωρίσει την αστυνόμο Ιβέτ Λονγκ, που έγειρε τώρα προς το μέρος του σαν να ήθελε να πάρει τα χέρια του μέσα στα δικά της. Τα μαλλιά της, που συνήθως τα είχε σφιχτοδεμένα πίσω, τώρα ήταν λυτά και φορούσε ένα άχαρο πουλόβερ και ένα παλιό τζιν.

Η φωνή της έμοιαζε με λυγμό. Εκείνος άπλωσε το χέρι του για να την εμποδίσει να πει έστω και μια λέξη. Το πόδι του πονούσε και τα μάτια του έτσουζαν. Κάθισε εντελώς ακίνητος και στητός και κοιτούσε τον δρόμο, που έμοιαζε να ορμά καταπάνω τους μέσα από το υγρό σκοτάδι.

«Πάντως είναι ζωντανή», είπε απλώς ο Κάρλσον.

Η Μπουργκ κάθισε στο μπροστινό κάθισμα ενώ δίπλα της βρισκόταν ο οδηγός, που κοιτούσε ευθεία μπροστά του. Από πίσω ο Κάρλσον δεν μπορούσε να διακρίνει παρά τα κοντοκουρεμένα μαλλιά και το περιποιημένο γένι του. Η Μπουργκ έστρεψε το κορμί της έτσι ώστε να κοιτάζει τους επιβάτες του πίσω καθίσματος.

«Δεν θα ξεκινήσουμε;» τη ρώτησε ο Κάρλσον.

«Όχι ακόμη. Τι σημαίνουν όλα αυτά;»

«Δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάς».

«Μου τηλεφωνεί στο σπίτι ο διοικητής Κρόουφορντ. Ο διοικητής. Δεν τον έχω συναντήσει ποτέ, δεν τον έχω δει ποτέ. Και μου τηλεφωνεί στο σπίτι, μου λέει να παρατήσω

τα πάντα και να σπεύσω στον τόπο ενός εγκλήματος για να ηγηθώ μιας έρευνας για την οποία ως τώρα δεν έχω ακούσει τίποτε. Και δεν είναι καν αυτά μόνο. Στον δρόμο, πρέπει να πάρω μια αστυνόμο την οποία επίσης δεν έχω γνωρίσει ποτέ, κι έναν επιθεωρητή ο οποίος βρίσκεται σε αναρρωτική άδεια. “Πρόκειται για τη Φρίντα Κλάιν”, μου είπε. “Θα πρέπει να είσαι πολύ προσεκτική. Πρόκειται για τη Φρίντα Κλάιν”».

Μεσολάβησε μια παύση.

«Λοιπόν, ποια είναι η ερώτησή σου;» ρώτησε ο Κάρλσον, που η αγωνία του τον έκανε ανυπόμονο.

«Σε τι ακριβώς πηγαίνω να εμπλακώ;»

«Αν ο Κρόουφορντ σε υπέδειξε προσωπικά, τότε αυτό δεν μπορεί παρά να σημαίνει πως έχει ακούσει θετικά πράγματα για εσένα. Δεν θα έπρεπε λοιπόν να πάμε επιτέλους σε αυτή τη σκηνή εγκλήματος;»

«Ποια είναι η Φρίντα Κλάιν;»

Ο Κάρλσον και η Ιβέτ Λονγκ κοιτάχτηκαν.

«Σας έκανα κάποια δύσκολη ερώτηση;» είπε η Μπουργκ.

«Είναι μια ψυχοθεραπεύτρια», της αποκρίθηκε τελικά ο Κάρλσον.

«Και ποια είναι η δική σας σύνδεση μαζί της;»

Ο Κάρλσον πήρε βαθιά ανάσα.

«Έχει εμπλακεί σε διάφορες αστυνομικές έρευνες».

«Ως ερευνήτρια ή ως ύποπτη;»

«Στην πραγματικότητα και με τους δύο τρόπους», είπε η Ιβέτ.

«Αυτό δεν είναι δίκαιο», παρενέβη ο Κάρλσον.

«Κι όμως, είναι αλήθεια, κοίτα μόνο τα—»

«Σταματήστε», έκανε η Μπουργκ. «Αυτό που σας ρωτώ εγώ είναι για ποιο λόγο ο διοικητής ανακατεύεται

προσωπικά. Διότι αυτό ακριβώς συμβαίνει τώρα. Και επιπλέον, για ποιο λόγο με προειδοποιεί;»

Ο Κάρλσον και η Ιβέτ κοιτάχτηκαν πάλι.

«Έχω συνεργαστεί και στο παρελθόν με τη Φρίντα Κλάιν...» άρχισε εκείνος.

«Και οι δύο έχουμε συνεργαστεί μαζί της», πρόσθεσε η Ιβέτ.

«Ναι, και οι δυο μας. Έχει ικανότητες. Πολύ ιδιαίτερες ικανότητες. Αλλά μερικοί άνθρωποι τη βρίσκουν κάπως...» Σταμάτησε. Ποια ήταν η σωστή λέξη;

«Απερίγραπτα δύσκολη», είπε η Ιβέτ.

«Το θέτεις κάπως... έντονα».

«Μπορεί να τρελάνει τους ανθρώπους».

«Δεν είναι δικό της το φταίξιμο», είπε ο Κάρλσον. «Τουλάχιστον όχι εντελώς. Σου αρκεί αυτό;»

Η Μπουργκ έκανε νεύμα στον οδηγό και το αυτοκίνητο προχώρησε προς τα εμπρός.

«Πότε την είδες για τελευταία φορά;» ρώτησε τον Κάρλσον.

Εκείνος κοίταξε το ρολόι του.

«Πριν από περίπου τρεις ώρες».

Η Μπουργκ στράφηκε και του έριξε ένα απότομο βλέμμα. «Πώς είπες;»

«Ήταν αναμειγμένη σε μια έρευνα».

«Τι είδους έρευνα;»

«Προσπαθούσε να βγάλει έναν αθώο άνθρωπο από τη φυλακή».

«Για ποιον άνθρωπο πρόκειται;»

«Ήταν η υπόθεση της Χάνα Ντόχερτι».

«Της Χάνα Ντόχερτι; Η Φρίντα Κλάιν είχε αναμειχθεί;»

«Ναι».

«Αλλά τα πράγματα δεν πήγαν καλά».

«Ακριβώς».

Ακολούθησε σιγή για λίγα λεπτά. Ο νους του Κάρλσον έτρεχε με γοργό ρυθμό. Υπήρχαν τόσο πολλά που έπρεπε να ρωτήσει.

«Αυτό το πτώμα...» είπε. «Ήταν κάποιος που γνώριζε η Φρίντα;»

«Γιατί το ρωτάς αυτό;» έκανε η Μπουργκ. «Υποπτεύεσαι κάτι;»

«Τίποτε συγκεκριμένο».

Δεν ειπώθηκε τίποτε άλλο μέχρι που το αυτοκίνητο έστριψε μακριά από την κυκλοφορία στην Ίστον Ρόουντ, έκανε μερικές στροφές και αμέσως μετά αντίκρισαν ένα συνονθύλευμα από εκτυφλωτικά μπλε φλας. Το αυτοκίνητο στάθμευσε στο κράσπεδο του πεζοδρομίου. Τη στιγμή που ο Κάρλσον άνοιγε την πόρτα, η Μπουργκ στράφηκε για άλλη μια φορά προς τα πίσω.

«Και τώρα εσείς οι δυο βρίσκεστε εδώ για να βοηθήσετε εκείνη ή για να βοηθήσετε εμένα;»

«Δεν μπορούμε να τα κάνουμε και τα δύο;»

«Θα δούμε. Ίσως μπορείς τουλάχιστον να μου εξηγήσεις για ποιο λόγο χρησιμοποιείς μια ψυχοθεραπεύτρια σε εγκληματολογικές έρευνες».

«Δεν τη χρησιμοποιώ ακριβώς».

«Να μην την κρίνεις με βάση την πρώτη σου εντύπωση», είπε η Ιβέτ. «Και, για να είμαστε ακριβείς, ούτε με βάση τη δεύτερη».

Η Μπουργκ κούνησε ενοχλημένη το κεφάλι της κι ύστερα άνοιξε την πόρτα της, βγήκε από το αυτοκίνητο και άρχισε

να προχωρεί βιαστικά. Ο Κάρλσον χρειάστηκε περισσότερο χρόνο για να κατορθώσει να βγει από την πόρτα και να στηριχτεί επάνω στα δεκανίκια του. Η Ιβέτ τον ακολούθησε. Μπορούσε να την ακούσει να αναπνέει βαριά. Ένα πλήθος ανθρώπων είχε ήδη συγκεντρωθεί στο πεζοδρόμιο, ενώ οι ταινίες της αστυνομίας και αρκετοί ένστολοι αστυνομικοί τούς κρατούσαν σε κάποια απόσταση. Όστε λοιπόν, ήταν αλήθεια. Στη στιγμή, ένιωσε τον εαυτό του να ξαναγίνεται ψύχραιμος και αποσπασμένος. Αυτός ήταν ο κόσμος του. Σταθεροποίησε το σώμα του επάνω στα δεκανίκια και μετακινήθηκε με σβελτάδα προς τον τόπο του εγκλήματος. Άστραφταν πολλά φλας. Τα μέσα ενημέρωσης βρίσκονταν ήδη εκεί. Μα πώς πρόλαβαν και το έμαθαν; Ένας ρεπόρτερ είχε σκαρφαλώσει σε κάποιο τοίχο και είχε κουρνιαώσει εκεί.

Ένας νεαρός αξιωματικός έλεγχε την πρόσβαση πίσω από την περίμετρο. Η Μπουργκ τον προσπέρασε γοργά δείχνοντάς του την αστυνομική ταυτότητά της. Ο Κάρλσον ένιωσε σαν ένας γερασμένος και άρρωστος άνθρωπος την ώρα που, γερμένος επάνω σε ένα από τα δεκανίκια του, έψαχνε για τη δική του ταυτότητα. Ο νεαρός αξιωματικός την πήρε και άρχισε να αντιγράφει επιμελώς τα στοιχεία του Κάρλσον στο βιβλίο αναφοράς του.

«Αυτή γιατί δεν τη σταμάτησες;» τον ρώτησε δείχνοντας προς την Μπουργκ.

«Είναι η επικεφαλής της έρευνας», αποκρίθηκε εκείνος. «Την περιμέναμε». Κοίταξε έπειτα το ρολόι του και πρόσθεσε την ώρα προτού επιστρέψει στον Κάρλσον την ταυτότητά του για να επαναλάβει ακριβώς το ίδιο με την ταυτότητα της Ιβέτ. Ο Κάρλσον βίωσε ξαφνικά την αίσθηση πως είχε επιστρέψει χωρίς να έχει πραγματικά επιστρέψει.

Βάδιζε τώρα στην περιοχή των παλιών στάβλων και τα δεκανίκια του γλιστρούσαν επάνω στα υγρά πλακάκια. Έξω από τα σφραγισμένα διαμερίσματα ήταν σταθμευμένο ένα ασθενοφόρο με τις πόρτες του ανοιχτές και μέσα έναν νοσοκόμο που έσκυβε επάνω από κάτι. Καθώς πλησίαζαν προς το σπίτι, ένα ακόμη ασθενοφόρο έστριψε στην περιοχή των στάβλων με τα φώτα του να κάνουν τον στενό εκείνο χώρο να φαντάζει ανοίκειος, πλημμυρισμένος ξαφνικά με μπλε φως, για να σκοτεινιάσει και πάλι ύστερα από λίγα λεπτά. Ολόγυρά του έστεκαν άνθρωποι, με ύφος αποφασιστικό αλλά σιωπηλοί. Μπορούσε να διακρίνει και στα απέναντι παράθυρα πρόσωπα που κοιτούσαν προς τα κάτω.

Ένας άντρας στεκόταν στο πλαϊνό μέρος της πόρτας, γερμένος επάνω στον τοίχο. Φορούσε λευκή φόρμα, αλλά η κουκούλα του ήταν τραβηγμένη προς τα πίσω και η μάσκα προσώπου του κατεβασμένη έτσι ώστε κρεμόταν από τον λαιμό του. Κάπνιζε παίρνοντας βαθιές ρουφηξιές από το τσιγάρο του, μετά φυσώντας και ρουφώντας το πάλι βιαστικά.

«Πού είναι ο πραγματογνώμονας;» ρώτησε η Μπουργκ.

«Εγώ είμαι», αποκρίθηκε ο άντρας.

«Και τι κάνεις εδώ έξω;»

«Χρειαζόμουν ένα λεπτό διάλειμμα».

«Υποτίθεται ότι θα έπρεπε να βρίσκεσαι μέσα».

Ο άντρας σήκωσε το βλέμμα του πρώτα στην Μπουργκ και έπειτα στους άλλους δυο που τη συνόδευαν. Ακόμη και κάτω από το φως των αυτοκινήτων και των φανοστατών του δρόμου μπορούσαν να διακρίνουν πως το πρόσωπό του ήταν γκριζο και ιδρωμένο. Έμοιαζε έτοιμος να κάνει εμετό.

«Κυρίως με στέλνουν σε ληστείες», είπε. «Και σε δυστυχήματα. Ποτέ δεν είχα ξαναδεί κάτι σαν αυτό εδώ».

Η Μπουργκ κοίταξε τον Κάρλσον και την Ιβέτ κάνοντας έναν μορφασμό.

«Πρέπει να πάμε μέσα», είπε σε κοφτό τόνο η Ιβέτ.

Ο αξιωματικός τούς οδήγησε τότε μέσα από την ανοιχτή πόρτα ενός βαν της αστυνομίας. Ο Κάρλσον ένιωθε έξαλλος από την ανυπομονησία και τη φρίκη του· χρειάστηκε τη βοήθεια της Ιβέτ για να περάσει τη φόρμα επάνω από το κοστούμι του, να φορέσει τα χάρτινα παπούτσια και μετά να βάλει τη μάσκα και τα λαστιχένια γάντια. Η Ιβέτ έκανε να τον στηρίξει τη στιγμή που προχωρούσε προς την πόρτα, όμως εκείνος την απώθησε. Χτύπησε το ίδιο εκείνο κουδούνι που είχε χτυπήσει και τόσες άλλες φορές, και η πόρτα άνοιξε.

Ο ΚΑΡΛΣΟΝ ΠΗΡΕ βαθιά ανάσα και πέρασε μέσα. Τυφλώθηκε από τους προβολείς που ήταν τοποθετημένοι στη σειρά, και η δυσωδία τον έπληξε σαν χαστούκι στο πρόσωπο. Είχε μια ξαφνική οσφρητική ανάμνηση. Ένα ζεστό καλοκαίρι, να ανασηκώνει το καπάκι ενός πλαστικού κάδου απορριμμάτων όπου είχαν μείνει για ημέρες υπολείμματα από κρέας και ψάρι, μια γλυκερή οσμή σήψης που σου προκαλούσε εμετό και δύσπνοια.

Μπορούσε να διακρίνει ανθρώπινες φιγούρες με λευκά ρούχα. Η Μπουργκ πλησίασε μία από αυτές. Αρχισαν να συζητούν, όμως ο Κάρλσον δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. Η άλλη φιγούρα κρατούσε μια ογκώδη κάμερα. Άναψε φλας, κι έπειτα πάλι, αφήνοντας μπλε λάμπες να στροβιλίζονται στο οπτικό πεδίο του Κάρλσον. Είχε βρεθεί ήδη αμέτρητες φορές σε αυτό το δωμάτιο, όμως οι τοίχοι και η οροφή φάνταζαν ανοίκεια κάτω από εκείνο τον εργαστηριακό φωτισμό, με την κάθε χαραμάδα, την κάθε κακοτεχνία και σχισμή εκτεθειμένα.

Οι φιγούρες, όμως, δεν κοιτούσαν τους τοίχους. Κοιτούσαν κάτω, και ο Κάρλσον ακολούθησε το βλέμμα τους. Δεν έβγαине νόημα: για ποιο λόγο να είναι οι σανίδες ανασηκωμένες; Και για ποιο λόγο να είναι τόσο έντονη, τόσο τρομερή

η οσμή; Ο Κάρλσον ένιωσε να αναριγά με φρίκη και τότε, καθώς το βλέμμα του έπεσε σε αυτό που βρισκόταν στο κενό κάτω από το δάπεδο, τον διαπέρασε σαν ηλεκτρική εκκένωση ένα αίσθημα ανακούφισης. Έγειρε επάνω στα δεκανίκια του, σχεδόν έτοιμος να καταρρεύσει από την ανακούφιση αλλά και εντελώς ανήμπορος να καταλάβει.

Η Μπουργκ του είχε ήδη πει πως δεν επρόκειτο για τη Φρίντα, πως η Φρίντα Κλάιν δεν ήταν νεκρή. Και πάλι, όμως, ήταν αλλιώς να το βλέπει με τα μάτια του. Μπορούσε ν' ακούσει την Ιβέτ να λέει κάτι δίπλα του, να τον καλεί με το όνομά του, όμως δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τις λέξεις. Δεν ήταν σε θέση να σκεφτεί, ούτε καν να αισθανθεί. Απλώς στεκόταν εκεί αφήνοντας τον κόσμο να ανασυγκροτηθεί στη σκέψη του ώστε να καταφέρει ξανά να εστιάσει. Τότε μόνο ανάγκασε τον εαυτό του να κοιτάξει προσεκτικά τη σκηνή.

Όλα έμοιαζαν αλλόκοτα και παράταιρα. Δεν υπήρχε δάπεδο. Οι σανίδες του δαπέδου στο κέντρο του δωματίου είχαν αφαιρεθεί και ήταν σωριασμένες στη μία πλευρά, χαοτικά και όχι σε μια τακτική στοίβα. Ο Κάρλσον έγειρε προς τα εμπρός και κοίταξε κάτω. Μπορούσε να διακρίνει τον σκελετό του πατώματος με τα δοκάρια. Ο νους του έμοιαζε να κινείται πολύ αργά. Ηρέμησε, είπε στον εαυτό του. Ανάπνευσε. Σκέψου. Αυτές είναι οι στιγμές που η εκπαίδευσή σου δεν δείχνει να μπορεί να σε βοηθήσει. Μπορούσε αναπάντεχα να διακρίνει το έδαφος του Λονδίνου από κάτω. Τα σπίτια είναι τόσο λεπτά, εύθραυστα πράγματα, για να κρατούν τον κόσμο έξω.

Κι εκεί ήταν, στριμωγμένο σε ένα από τα ορθογώνια κενά. Ήταν το πτώμα ενός άντρα, όμως με κάποιο τρόπο όλα φαίνονταν λάθος. Τα μάτια ήταν κίτρινα και ωχρά κι

έμοιαζαν να κοιτούν προς τα πάνω. Το δέρμα του προσώπου ήταν κέρινο, σπασμένο άσπρο λεκιασμένο με μελανά οιδήματα. Ο κορμός ήταν φουσκωμένος κάτω από το γαλάζιο πουκάμισο, το οποίο είχε σκούρους λασπερούς λεκέδες. Υπήρχαν ενδείξεις κάποιας κίνησης, πρησμένες παχιές μύγες και, στο έδαφος ολόγυρα από το άψυχο σώμα, σκουλήκια, μερικά κουλουριασμένα και μερικά εντελώς ακίνητα. Νεκρά, κατά πάσα πιθανότητα. Ο Κάρλσον δεν ήθελε καθόλου να το κάνει, όμως πλησίασε κι άλλο και κοίταξε πιο προσεκτικά. Υπήρχε κάτι στο ένα από τα χέρια του. Ήταν ξεραμένο και κατεστραμμένο κι είχε χάσει το χρώμα του. Ήταν, όμως, ένα λουλούδι. Ένας ασφόделος, σκέφτηκε. Εποχικός. Ήταν Μάρτιος. Κοίταξε πάλι προς το αποτρόπαιο εκείνο πρόσωπο και αντιλήφθηκε πως έλειπαν και τα δύο αφτιά. Κάποιος τα είχε κόψει.

Μια ανθρώπινη φιγούρα με κοστούμι ήταν γονατισμένη δίπλα στο κενό του δαπέδου και έψαχνε μέσα σ' ένα λευκό κουτί μεσαίου μεγέθους. Ο Κάρλσον το αναγνώρισε. Περιείχε σακουλάκια συλλογής στοιχείων, ειδικά δοχεία για υγρά ή στερεά στοιχεία. Πήγε να πει κάτι, αλλά σχεδόν αμέσως συνειδητοποίησε πως η φωνή του δεν θα ήταν τίποτε περισσότερο από ένας ψίθυρος. Τράβηξε τη μάσκα από το στόμα του και ξαφνικά κατακλύστηκε από περισσότερες οσμές, πιο νοσηρές, πιο γλυκερές. Ο Κάρλσον νόμιζε πως ίσως και να έκανε εμετό. Είσαι αστυνομός επιθεωρητής, είπε στον εαυτό του. Να μη γίνεις λοιπόν αυτός που έκανε εμετό επάνω στη σκηνή ενός εγκλήματος. Πήρε ανάσα, αλλά αμέσως το μετάνιωσε.

«Πόσο καιρό βρισκόταν εδώ;» ρώτησε.

Η γονατιστή φιγούρα σήκωσε το βλέμμα της και είπε

κάτι που ο Κάρλσον δεν κατάλαβε. Εκείνος έκανε μια χειρονομία απόγνωσης.

«Ο ιατροδικαστής είναι καθ' οδόν», του αποκρίθηκε η φωνή, που του φάνηκε μάλλον γυναικεία.

Ο Κάρλσον μπορούσε να αντιληφθεί ότι η Μπουργκ βρισκόταν πίσω του.

«Πού είναι λοιπόν η Κλάιν;» την άκουσε να ρωτά.

Η φιγούρα έδειξε έξω από το δωμάτιο, προς το πίσω μέρος του σπιτιού. Ο Κάρλσον έβαλε ξανά τη μάσκα του για να προστατευτεί από τη φριχτή οσμή. Μαζί με την Μπουργκ πέρασαν μέσα στην κουζίνα. Η Φρίντα Κλάιν καθόταν στο τραπέζι με τη ράχη της σχεδόν στητή. Έμοιαζε παράξενο να ξεγλιστρούν από εκείνη τη σκηνή της καταστροφής, της αποσύνθεσης και του εγκλήματος σε αυτόν τον νοικοκυρεμένο χώρο τάξης και ευπρέπειας, με τη γλάστρα του βασιλικού στο περβάζι του παραθύρου, μια γάτα να πίνει ήρεμα το νερό της από ένα μπολ στο πάτωμα, και πορτοκαλιές τουλίπες, όχι εντελώς ανοιχτές ακόμη, σε ένα πήλινο βάζο. Για μια στιγμή ο Κάρλσον το ένωσε σαν ένα στημένο σκηνικό παράστασης, ενώ πίσω τους βρισκόταν η αποτρόπαιη πραγματικότητα. Πολύ αργά, η Φρίντα στράφηκε και κοίταξε τους δυο τους με τα ξύπνια σκούρα μάτια της τα οποία πάντοτε του προκαλούσαν κάποια αμηχανία, ακόμη κι όταν χαμογελούσαν – μα τώρα δεν χαμογελούσαν. Το δέρμα της ήταν ακόμη πιο χλωμό απ' ό,τι συνήθως. Υπήρχε κάτι εντελώς διαφορετικό σε όλη την έκφρασή της, σκέφτηκε ο Κάρλσον. Και μετά το συνειδητοποίησε: δεν τον είχε αναγνωρίσει με τη μάσκα, παρόλο που στηριζόταν στα δεκανίκια του. Τράβηξε προς τα πίσω την κουκούλα της φόρμας του και κατέβασε τη μάσκα που κάλυπτε τη μύτη και

το στόμα του. Του χάρισε ένα πολύ αμυδρό χαμόγελο αλλά δεν είπε τίποτε. Η Μπουργκ έκανε ένα βήμα μπροστά. Συνστήθηκε και μετά κάθισε δίπλα στο τραπέζι της κουζίνας, απέναντι από τη Φρίντα.

«Είστε σε θέση να μιλήσετε;» τη ρώτησε.

«Ναι», απάντησε εκείνη.

«Θα χρειαστούμε να μας δώσετε μια πλήρη κατάθεση, αρχικά όμως πρέπει να σας κάνω μερικές ερωτήσεις. Μπορείτε να το αντιμετωπίσετε αυτό;»

«Θα μπορούσα να μιλήσω πρώτα στους φίλους μου;»

«Πρέπει να μιλήσετε πρώτα σε εμένα».

«Εντάξει».

«Δείχνετε μάλλον ήρεμη», παρατήρησε η Μπουργκ.

Το βλέμμα της Φρίντα σκοτείνιασε. «Αποτελεί πρόβλημα αυτό;»

«Στο σπίτι σας βρέθηκε ένα πτώμα. Οι περισσότεροι άνθρωποι θα ένιωθαν αποστροφή, θα ήταν σοκαρισμένοι».

«Ζητώ συγγνώμη», είπε η Φρίντα. «Αλλά δεν είμαι καλή στο να δίνω παράσταση».

Ακουσθηκε ένας ήχος απέξω και η Μπουργκ έστρεψε το κεφάλι της για να δει μια ανθρώπινη φιγούρα να στέκει στη μικρή πίσω αυλή της Φρίντα, κάτω από τη δυνατή βροχή. Η άκρη ενός τσιγάρου έλαμψε για μια στιγμή και μετά έσβησε.

«Ποιος είναι αυτός;»

«Είναι φίλος μου. Ονομάζεται Γιόζεφ Μορόζοφ. Αυτός βρήκε το πτώμα και είναι κάπως ταραγμένος».

«Πώς το βρήκε;»

Η Φρίντα σήκωσε τα χέρια και έτριψε απαλά τους κροτάφους της. Η Μπουργκ μόλις τότε συνειδητοποίησε ότι μετά βίας διατηρούσε τη συγκρότησή της.